

“Quan la meva dona va tenir el vessament ens vam trobar que era el primer any que passàvem un estiu a Barcelona”. El xoc de prendre’n consciència “va ser molt fort, i d’aquí en neix la idea de fer uns articles parlant de les cuques i del que jo recordava de l’estiu. Però en realitat parlen de com de malament estàvem nosaltres”. I apareix, de sobte, l’escarabat rinoceront, que estava fet pols i no podia volar, però que és, també, “un dels animals més valents, que cap altre no pot moure, com fa ell, el seu pes en pedra”. Com si fos l’autor mateix.

Tres estius i una recuperació

La vivència, com una manera de fer literatura i de viure. I també d’observar, molt més enllà de la simple descripció freda. *Les cuques* és ple de símbols, una lectura metafòrica que traça un correlat altament efectiu entre fets, personatges i emocions. “Ho he vist després. Quan ho escrivia, no me n’adonava. Tot el tema simbòlic m’interessa molt, em ve de quan estudiava filologia i tenia de professor en Carles Miralles, que ens ho va ensenyar molt bé. Amb el temps, m’ha anat sortint més del que pensava, fins al punt que ara, cada vegada que faig servir una cosa, té un significat simbòlic”.

El llibre es divideix en tres parts, corresponents a tres estius consecutius que van de la mà de la recuperació de la seva parella, “una de les línies melòdiques del llibre, però no l’única”. A la primera, quan tot just fa sis mesos de la malaltia, els protagonistes són els insectes; a la segona, més de vivència, ho és la gent que hi ha al voltant del món dels insectes “i que també són insectes, com la gent de l’hostal i la platja”, i a la tercera, molt més introspectiva, els protagonistes són “aquestes criatures de ficció que fan de nosaltres”, subratlla.

“El primer any és com un bestiari. Les cuques són el que domina, però també hi som nosaltres, aquests protagonistes que s’assemblen a mi i la meva parella, però les cuques són el més important.

Julia Guillamon

El segon any, és un any de retrobament amb la natura; puc començar a fer alguna excursió, torno al Montseny”. Amb un to més lluminós —el vitalisme s’imposa al dolor—, la transformació familiar succeeix mentre s’imposa a la impossibilitat de la malaltia, a la por i a la mort.”

“El segon estiu té una llum una mica irreal i també té aquesta cosa del món meravellós del passat i del present dels personatges”. La tercera part, però, és més introspectiva. “L’estiu arriba quan han d’operar la Cris d’un problema de calcificació en un maluc. I havíem dipositat una gran esperança en aquesta operació, perquè ens pensàvem que li

permetria tornar a caminar”. Però el retorn a la muntanya, plegats i caminant, no arriba. “Els dos som en el mateix vaixell, en el nostre cas la desgràcia ens ha unit més. El llibre té una part terapèutica, tot i que no és el més important”.

Un dramatisme, viu i cert, que fa que el llibre sigui molt intens i gens indulgent, amb la força de la vida que avança, malgrat tot. Amb un talent precís pel llenguatge i allò dit, i amb la vocació d’observar, ser i integrar-se en una natura que ens parla, massa fidelment, de nosaltres.